

כתר אחד בראשו, ושמים נתן בראש בניו כמאמר באו מלאכי השרת
ולקשרו לישראל ב' כתרים אחד כנגד נעשה ואחד כנגד נשמע. ויש
זומר, דגם בענין זה, מה שההכנה למ"ת היא בענין הניכור והצחצוח
שני התחוננים וכיבוד החושך, מודגש הקשר לענין מצות ק"ש (שממ"ת
זכו ישראל לק"ש). דהחיוב דק"ש הוא בכל יום ויום, ופעמיים בכל
יום, עד שהוא גם בלילה³², היינו שלימות העבודה דאתהתכא השנאה
לנחורא³³, שהוא ענין העבודה למטה דוקא, כיבוד החושך, וספרותם
לכם מלשון אבן ספיר כו'.

והנה

כשם שהי' גילוי זה במ"ת בפעם הראשונה, עז"ז הוא בכל
שנה ושנה, כמארמ"ק³⁴ והימים האלה נזכרים ונעשים, דע"י
שנוברים הענינים שבימים אלו כדבעי, כיבודו ע"פ תורה, תורת אמת,
ע"י נעשים ונמשכים כל ההמשכות וכו'. ועד שענין נעשים הוא
כפשוטו, שנמשך בבחי' העשי' ובעולם העשי' ע"ד לעשי' שבבשרי,
בעולם הזה התחזק שאין תחזקו למטה ממנו, ששם צריך לעשות לו
ית' דירה בתחוננים. וענין זה, שייך במיוחד למ"ת, כנודע³⁵, והוא
בכמה דרדושים³⁶, שאארז מתו חורה, ידעת רצון ה', שהוא מסק ההלכה
שכתורה היא דוקא ע"י פסקי התחוננים למטה. דענין ההלכה הוא בחי'
נעשה שלמעשה עניני נשמע, כי נשמע הוא מלשון הבחנה³⁷, ובהו אפי'
שק"ט וחילוקי דיעות דאין דעותיהן שוות³⁸, משא"כ נעשה הוא פסק
ההלכה וגילוי רצון העליון. (שוה ענין זה עמו שהלכה כמות³⁹, גילוי
שם הוי', שע"ז מכוונים לרצון העליון ועד לבצע הוצו (וכמשנת'⁴⁰
בד"ה בששה"ק הנ"ל). ← (de tertia b.)

והנה לא זו בלבד שהימים האלה נזכרים ונעשים מדי שנה בשנה,
אלא עוד זאת שבכל שנה ההמשכה היא ממעשה יותר ביהו שאות
וביתר עז, וכמבאר באהר"ק⁴⁰ שבכל שנה יורד אור עליון חדש שלא
הי' מאיר מעולם עדיין אור עליון כזה. למטעם זה ארז"ל⁴¹ שיהיו
בענין הארשים, שמכיון שזוהו ציוויו בתורת אמת, מוכן שכ"ה האמת,
שואמצות הם הדרשים ממנו, וטעם הדבר הוא, כי יורד אור עליון חדש
שלא הי' מאיר מעולם. ולכן ענין זה הוא גם הכנה קרובה אל הגילוי
ולענין דגם אז יהי' יורד ממש כמארמ"ק⁴² תורה חדשה מאת הציא.
בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח בידקנו.

32 רמב"ם ריש הל' ק"ש, ובכ"מ. וראה לקו"ת ראה כח, ג. ובכ"מ. 33
ראה חז"א ד, א. 34 ראה רמ"ז בספר היקונו שובכ"ם - הובא ונת' בספר לב
דוד להורו"א פכ"ס. 35 ראה ב"מ נס, א. תמורה פו, א. דב"ר פ"ב, ד. י.
36 ראה אהר"ק סכ"ו (קמד, ב ואילן). ובכ"מ. 37 ראה סה"מ חש"ס ע'
147 וש"ג. 38 ראה ברכות נח, רע"א. סנהדרין לח, א. ובכ"מ. 39 סנהדרין
ב, ב. פו. 40 ראה פרש"י הבוא כו, פו. ובכ"מ. 42 ויקר"ע פ"ג, ב.

ך אלקיך אחרים גו'²⁰. דאנכי ולא יהי' לך הוא כללות ענין מ"ת,
וכראי' בגמרא²¹ דאנכי ולא יהי' לך מפי הגבורה שמענום (ועד
שבדבור אחד נאמר²²) משום שהם כללות כל התורה כולה²³. דמזה
מוכן הטעם שענין ההכתרה (בעטרה שעטרה לו אמו) הוא כיום
החוננת זה מ"ת דוקא, כי ענין ההכתרה הי' ע"י אמירת שמע ישראל
(שרת ישראל) שזה מביא לשירת המלאכים המכתירים את הקב"ה
בשלב קדושות, ומחיכו זכו ישראל בלבש בשעת מתן הורה דוקא.

אמנם, לפי כל זה ענינו

אננו מוכן, למה צריכים ישראל אל
המלאכים, ואין הם יכולים להכתיר העטרה לבדם ע"י אמירת
ג"פ קדוש דידו. אך הענין הוא²⁴, דהנה עבודת ישראל (שירתם)
היא כהיותם נשמות בנפיהם דוקא בעת"ז התחזקו שאין למטה ממנו,
דהוה הכלית הכונה לעשות לו ית' דירה בתחוננים²⁵, שוה נפעל ע"י
ישראל כהיותם נשמות בגופים למטה, וכמ"ש²⁶ למעשה ידיו הכסוף.
ולכן, צ"ל הממוצע של המלאכים, כי בהיות שהעבודה דלשאל היא
למטה, וליכור וקול האדם הם גשמיים וצריכים בירור וליכור, לזה
צריכים לפעולת המלאכים, כמארמ"ק²⁷, גפוי קהו ומנשק קהו
(שהמלאכים מחכקים ומנשקים את היבות, התפלה וכו'). שוהו ענין
הצחצוח כמו הכפי שצריכה צחצוח כדי שחתי' כלי זכה ובהירה. וזוהו
גם משאר²⁸ מט"ם קושר כהרים לקונו מהתפוחיתו של ישראל,
דהכתר צצמו הוא מתפוחיתו של ישראל, ופעולת מפיט בזה, היא, רק
מה שהוצא הקושר את הכתרים, היינו משום שהמלאכים מחכמים את
היבות התפלה וכו', שהכתרים יאירו ויהיו זכים ובהירים עד שיהיו
מספיק ומנצנין כמו אבן ספיר. ויש לומר, בדפרסיות גם ענין זה
(הזיכור והצחצוח) נעשה ע"י עבודת נשי', וכמ"ש²⁹ וספרתם לכם
מאזרת השבת גו' שבעה שבתות גו', דהקדמה וההכנה וההכשרה
ליום החוננת זה מ"ת היא ספירת העומר³⁰, ונת"ץ (כ"ה"ה וספרתם
דש"פ במדבר) ובכ"מ³¹, שענין הספירה הוא מלשון אבן ספיר, היינו
שעבודת הספירה היא הצחצוח שחתי' עבודת האדם באופן של כלי זכה
ובחירה ומאירה אלץ שאפע"כ מכיון שגם עבודה זו היא בגשמות
בגופים, צריך למלאכים. ולכן בשלימות עבודה זו (דספה"ע) אין
עטרו ישראל להקב"ה בג' כהרים (ע"י המלאכים), ואח"כ נתן הקב"ה

מספיק ומנצנין כמו אבן ספיר. ויש לומר, בדפרסיות גם ענין זה

מספיק ומנצנין כמו אבן ספיר. ויש לומר, בדפרסיות גם ענין זה
(הזיכור והצחצוח) נעשה ע"י עבודת נשי', וכמ"ש²⁹ וספרתם לכם
מאזרת השבת גו' שבעה שבתות גו', דהקדמה וההכנה וההכשרה
ליום החוננת זה מ"ת היא ספירת העומר³⁰, ונת"ץ (כ"ה"ה וספרתם
דש"פ במדבר) ובכ"מ³¹, שענין הספירה הוא מלשון אבן ספיר, היינו
שעבודת הספירה היא הצחצוח שחתי' עבודת האדם באופן של כלי זכה
ובחירה ומאירה אלץ שאפע"כ מכיון שגם עבודה זו היא בגשמות
בגופים, צריך למלאכים. ולכן בשלימות עבודה זו (דספה"ע) אין
עטרו ישראל להקב"ה בג' כהרים (ע"י המלאכים), ואח"כ נתן הקב"ה

20 ראה ירושלמי ברכות פ"א ה"ה. הערה בסה"מ חש"ס ע' 203. 21 מכות
כד, רע"א. 22 פרש"י מכות שם. 23 תניא רפ"כ. 24 ראה סה"מ חש"ס
שם ע' 202. 25 תניא פל"ו. 26 איוב יד, פו. וראה עכו"ק חלק העבודה
פ"ב ואילן. של"ה שער הגדול כט, ב ואילן. 27 ראה חז"א כג, ב. ה"ב רא,
ב. 28 ראה חז"א קסז, ב. וככ"מ. הערה בסה"מ חש"ס ע' 202. 29 אמור
כג, פו. 30 ראה ר"ן סוף פסחים. לקו"ת אמור לה, ב ואילן. ובכ"מ. 31
לקו"ת אמור שם.

והנה בנוגע לגילוי דל"ע איתא בתנא"א שבכ"ר ה' לעולמים מעין זה בשעת מ"ת, אבל אז ה' זה רק מעין והתחלה, ואח"כ בימי תפוזים קיימו מה שקיבלו כבר בשעת מ"ת, ובתוספת המודעא רבא שאריתא 44, דזה ה' ע"י המס"ג שבזמן הנס דפורים 46, ועד"ו הוא גם המס"ג המס"ג בזמן הזה (אל"י ייבוש מפני המלצעיגים 60) (שהיא עיקר המס"ג דזמן הזה 47). דהגם שהעבודה היא מתוך החובה ועד שאמות העולם מסייעים בלמוד התורה וקיום המצוות, מ"מ ביהוד עם זה האומות מלצעיגים על ישראל, וכדאי בפיוס אקדמתא 46 שהאומות תמחו ושיקרו ל"י [וישראל] כו' מנן ומאן הוא דהמך כו' ארום בגיני' ספית מדור אריותא כו', [שהו מיוסר על מ"ש בשיר השירים 49] מה דדוד מדור, היפה בנשים, וכדאי במדרש שס"ט שהאומות תמחוים מה אלקיכם מכל האלקים שאתם נשרפים ונצלים, עליו כו'. ומ"מ ישראל צומדים במס"ג דאך יבוש מפני המלצעיגים, ומהפכת את הלעג דאור"ע, ונעשה והיו מלכים אומנין, ושרותיהם מניקותין 49, ועד שדקא ע"י הלעג באים לשלימות העבודה ביתר שאת וביתר עז, כמו דוד המלך שלא נתפעל מהלעג, וה' מפוז ומכרכר בכל ענין, וכן יהי' לע"י, שהה' שמהו גדולה ביותר, באופן דמפוז ומכרכר בכל עז, והו' נמשך בכללות ע"י מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות ובפרטיות ע"י העבודה דעקבתא דמשחא שאז יש מלצעיגים, ומזה ממשכיבם הגדול הגדול למעלה כמ"ש 50 וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרע, שבאים אל ההליכה מחיל אל חיל כמ"ש 54 ילכו מחיל אל חיל, בתכלית השלימות, ועד לקיום סיום הפסוק יראה אל אלקים בציון, גילויו בחי' ציון שבנפש שהיא יחידה שבנפש 56, עז לענין יראה אל אלקים בציון בפשטות שהי' בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ונלך בענינו ובזקנו גו' בבנינו ובבנותינו 56 כמו שהי' במ"ת שאז היו כל ישראל בשלימותם 57, מראשיכם שבטיכם עד חוטב עציר ושואב ממימיו 58, ולא עוד אלא שפועלים גם בכל העולם כולו כמו במ"ת, וכדאיתא במדרש 59 שבשעת מ"ת ה' הקול יוצא מכל העולם כולו אנכי ה' אלקיך.

(43) פ"ו 44. שבת פה, א. 45. ראה תו"א מג"א ז, א. ובכ"מ. 46. ראה רמ"א א"ח כחולתו. 47. ראה המשך שמה תשבת תרנ"ז - סו"ט תרנ"ז ע' רפ. סו"ט קונטרסים ח"ג ע' קכ ואילך. סו"ט אידיש ע' 3 ואילך. 48. חרות האזין ומתכונשו". 49. ה, פ. 50. חובא בפרש"י ע"ה"פ. 51. ישעי' מפ, כב. ולב. תזביס י"ט, רע"א. 52. שמואל ב, ו, פא ואילך. וראה רמב"ם סוף ח"ל לולב. השיחה שנאמרה לפני מאמר זה (סעיף י"ב). 53. שמות א, י"ב. 54. תולדים פ"ד, ח. 55. ראה לקו"ת ר"פ דברים, ובכ"מ. 56. כא י, פ. 57. ראה דב"ר פ"ז, ח. מכלילתא יתרו י"ט, א. 58. ל' הכתוב - נצבים כפ, פ-ט. 59. ראה שמו"ר פ"ח, פ.

הנחת הת' בלתי מוגה

והנה הגלויים דמ"ת היו ע"י הקדמת עבודת ישראל בכלל, וקפדת ענין מה שבני המדינה נעשה לנשמע, דדוקא ע"ז נמשכו הכתרים, וחזו שהה' מדינה בשלימות, היינו דירה ל' ית' בתחולתוים, שבונים ל' ית' בנין וביתא 60 ומדינה בניו' (שלא תהא המדינה חריבה ח"ו). וכדאי במדרש 61 ע"פ 62 תפלה למשה איש האלקים, משל לג' בני"א שבאו ליסוף דורות כו' מן המלך כו', בא השלישי, אמר לו מה אתה מבקש אמר לו איני מבקש אף עצמי כלום אלא מדינה פלגנית שהיא חריבה והיא שלך גזור שתבנה, אמר המלך, זו עטרה גדולה היא לך כו', בא משה ואמר לו מה אתה מבקש אמר לו איני מבקש לעצמי אלא על משה וא"ל ז' עטרה גדולה היא לך כו'. וע"י עבודה זו פועלים שהה' המדינה בניו' בפשטות, ארץ אשר גו' המדי עיני' ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה 63, ושם גופא בירושלים הבנויה 64, ירושלים עיר הקודש קרית מלך 65, ושם גופא בהר הקודש ובבית המקדש ובקודש הקדשים, דשם ה' תמיד הגילוי דונגלה כבוד ה', לע"י יתפוש בכ"ל העולם כמאמר 66 עתידה א"י להחפשט בכל העולם כולו ועתידה ירושלים שתתפוש בכל א"י, ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחיו כי פי ה' דברך 67, גילוי כח הפועל בנפול, במהרה בימינו ממש.

(60) ראה לקו"ת נצבים נב, א. ובכ"מ. 61. מורש תולדים ז, א. באבער - ז, ו. ועוד. 62. תולדים ז, א. עקב יא, י"ב. 63. תולדים קכב, ג. 65. שם פה, ג. 66. ראה ילקוט שמעוני ישעי' רמז תקנ. ועוד. 67. ישעי' מ, ה.

הנחת הת' בלתי מוגה